

Dijaspora ili kad zamiriće preskupi banjaluci i evap

26/07/2010 21:08 by Administrator

Dijasporci su očajni ljudi, nasilno i brutalno istrgnuti iz bolne realnosti Bosne. Oni ne žive životom ove zemlje viće, koliko god se trudili da budu dio nje.

N.A. (46) došao je u Banjaluku. Ipak, za razliku od prošlih ljeta, ovog puta je doputovao autobusom. Komunjama od srama nije mogao reći da je prodao prošlogodišnjeg Volva jer ga je stislo. Usljed ekonomske krize ostao je bez posla, ali vjeruje kako će ga već u septembru čekati novi. Ni ovo nije saopštio komunjama. Oni i dalje vjeruju kako mu je dobro i kako će se i ove godine dobro provesti u Banjaluci i Makarskoj. Sigurno ste čuli ovakve i slične priče. Ima ih na stotine, zapravo stotine hiljada mikro priča-sudbina građana BiH koji su u u naletu zla od 92-95 morali napustiti svoje rodne gradove, svoja ognjišta, u potrazi za nekim, po čemu će dobro pljunuti svaki put kad budu dolazili u Bosnu. Poneko ih još zove izbjeglicama, ali se domicilnim stanovnicima više dopalo da ih, eufemistički, nazovu dijaspora. A

Svakog ljeta dijaspora se seli iz sjevernih u tople, rodne krajeve kako bi na kratak period ponovo udisala miris rođiteljskog dima pokraj Vrbasa, Une, Drine, Bosne, kako bi ponovo uskočila u hladne vode tih rijeka i na deset dana se spustila put mora - do Makarske, Vodica ili Budve.

Čini se ovo nema, aj ti meni reci će ovo imaće, česta je rečenica kojom se opisuje ovakav čezneopisivi raj na zemljiće, ova Bosna i Hercegovina, sa polučivim ljudima u njoj. A

Oni ne shvataju kako se ovdje roditelja bez da se pridodaje gotovo božanstveni značaj tako banalnim stvarima kao što je udnovati četvrtasti komadić mesa opečen na gusanom limu, ili hladan Nektar iz Vrbasa, ili Tuzlanski Pilsner iz Bosne.

Če ovo imaće Naravno da ima svugdje, možda na drugačiji način, ali ima. Kad radnik u vedskoj ili Finskoj primi dnevnicu veću za sto odsto u odnosu na normalnu jer je radio vikendima, sa pravom se možete zapitati će ovo imaće. Na tako postavljeno pitanje dobićete često i klasičan dijasporski odgovor u stihovima Dine Merlina Čini sreća para puna vrećaće. Hm, pa dobro, nekima jeste nekima nije. Pitajte radnike ČOsloboenjaće na primjer. Oni imaju pravi odgovor za to.

Ima nešto pomalo i perverzno u ljudima koje je sudbina odbacila hiljade kilometara na sjever, a koji se tako rado i veselo vraćaju u gradove iz kojih su protjerani. Nekima su pojedini članovi porodice odvedeni u nepoznato, možda ubijeni ili silovani. Oni ćele danas učivati na patnji koju su pretrpjeli u prošlosti.

Na drugoj strani opet, čudna se zavist javi kod domaćih kada ugledaju ivedske oznake na autima novijeg datuma proizvodnje, pa čak i počele da je i njih neko protjerao, otjerao, silovao. Ima i onaj vic ČAjte vi nas sljedeći put protjerajteće.

Zapravo, u čžuspjehuće dijaspore krije se neuspjeh nas samih. Probućeni osjećaj zavisti kod domaćih i nametnuti osjećaj superiornosti kod dijasporaca osnovna je karakteristika odnosa između ove dvije kategorije "onih protjeranih i ovih neprotjeranih zombija ostavljenih na milost i nemilost drčave, koju ovi protjerani bespredmetno oboćavaju. Jer ne žive u njoj.

Činjenica je da većina dijasporaca čivi i radi isključivo za dane kada će doći u svoje prazne stanove, u obnovljene kuće. Nekoliko dana ovdje proveće sa svojim bližnjim, a onda se zaputiti prema Hrvatskoj gdje će se odmoriti par dana, a onda se vratiti nazad.

Kako im objasniti da je BiH možda lijepa zemlja, ali koja ne nudi ništa, koja se za svoje građane ne brine nikako,

koju ne možeš voljeti, jer ne možeš voljeti nekoga ko tebe ne voli. Ili možeš, pa si onda oćajan. Oni u stvari znaju kakva je ova zemlja, mećutim o njoj u takvim kategorijama ne razmićljaju. BiH je u njihovim oćima svedena na izlete pored rijeka, na patetićne æžZelena rijeko,ćjumiæ pjesmice, koncerte Zdravka æEolića ako se potrefe u blizini i vjećite priće o Banjaluci æ“ kakva je nekad bila i kakva je sad.

Domaći su se prije radovali njihovim dolascima jer znaju da su dijasporci dobri potroćai. Pa ipak, nećto je drugaćije no prethodnih godina.

Njihovi prvi dolasci u Banjaluku znaćili su za mnoge ugostitelje prihode kakve mogu samo sanjati. æžOkretaleæ su se ture pića u iznosima preko 100 maraka, pio se Hajneken i Tuborg (naravno nikad æžbanjalućki Nektar koji nije onaj æ™stari dobriæ™ Nektar æœ), svi su se zabavljali odlićno. Bilo je i mećuetnićkog mijećanja, banjalućkim djevojkama i momcima su se svićali mirićljavi i modno osvijećteni æžnaćji omladinci sa sjeveraæœ. Mećuetnićki seks je bio prisutan svuda, makar i za jednu noć, ili par dana. Dećjavali su se i zajednićki odlasci na more, dijaspora je sve plaćala, a lokalci su bili spremni ćak i da se zaljube, usprkos roditeljskim upozorenjima kako æžti drugiæœ nisu bać omiljeni i poćeljni u familiji.

Posljednjih par godina, zbog prisutnih tenzija u naćjoj zemlji, dijaspora se ne mijećja meću domicilne. Povremene ćjetnje Gospodskom ulicom jedini su dokaz njihovog boravka u Banjaluci. U æž većinskeæœ kafane vićje ne zalaze, zajednićka drućenja svedena su na minimum. O seksu sa domaćima da i ne govorimo.

Dijasporci u Banjaluci iskljućivo kupuju meso u mesnici kod æžSakibaæœ, jedu ćevape kod æžMujeæœ (ovaj banjalućki brend je i opstao zahvaljući dijaspori koja jedina ne vidi kako je iznos od 10 KM za porciju ćevapa stvarno previćje), ćjićjaju se kod æžMuteæœ, i izlaze u restoran æžSlapæœ, smjećten na obalama rijeke Vrbasa, naravno. Svi ostali znaju kako su to æždijasporskiæœ lokali i u njih jednostavno ne zalaze. Ne diram te, ne dirać me.

æEuh neki dan da su i neke maturske proslave otkazane, jer je dijasporska æžrajaæœ bila iskljućiva po pitanju izbora mjesta za proslavu. Kao rezultat toga, umjesto jedne zajednićke proslave organizovale su se dvije æ“ jedna sa Srbima i jedna sa Boćnjacima. I obje proslave su postavljene na Fejsbuku sa sve slikama prisutnih. Zbog banalnog razloga - mjesta dećavanja, propućtena je prilika da se mnogi vide prvi put nakon 18 godina.æ

Dijasporci su oćajni ljudi, nasilno i brutalno istrgnuti iz bolne realnosti Bosne. Oni ne ćive ćivotom ove zemlje vićje, koliko god se trudili da budu dio nje. Njihova ljubav prema ovoj zemlji je selektivna, izdvojena iz nenormalnosti naćje sadaćnosti, veoma ćesto utopijska, bazirana na æžĆe ovo imaæœ osjeććajima koji su varljivi i laćni.

Umjesto da postanu trajni most izmeću rodnić gradova i zemalja u kojima trenutno ćive dijasporci vrlo ćesto biraju izolovanost i autogetoizaciju.

Ljetno ponaćjanje dijaspore na svim stranama zapravo je poraz multietnićke Bosne i Hercegovine i rezultat rata koji nas je definitivno podijelio na domaće i izbjegle, na silovane i one koji to nisu, na zavidne i one koji to nisu, na Boćnjake, Srbe, Hrvate i one koji to nisu. æ Autor: [Elvir Padalović](#)

Izvor vijesti: 6yka.com